

XIV. Γεωπολιτική στὸν Τέταρτο Πυλῶνα: Πολιτισμός, Ἰδεολογία, Ταυτότητες

[Εἰσήγησις 9 Δεκεμβρίου 2016 στὶς εγκαταστάσεις του EUROPEAN PUBLIC LAW ORGANISATION (EPLO), Πολυγνώτου 2, Πλάκα]

A. Ἰδεολογικο-πολιτικὲς τάσεις στὸ Εὐρω-Ἀμερικανικὸ Δίπολο.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Γεωπολιτικοῦ Συμπλόκου τοῦ Εὐρω-Ἀμερικανικοῦ Διπόλου μὲ Γεωπολιτικὸ Παράγοντα (geopolitical factor) ἐντασσόμενο στὸν σκληρὸ πυρῆνα τοῦ Πολιτισμικοῦ Πυλῶνος (cultural pilar), τὸν παράγοντα τῆς πολιτισμικῆς ταυτότητος, προσφέρει τὴν εἰκόνα ἑνὸς δυναμικοῦ καὶ μεταλασσόμενου γεωπολιτικοῦ πεδίου (geopolitical field) τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κοινὰ ἐθνικο-ταυτότικα πολιτισμικὰ στοιχεῖα καὶ στρέφεται οὐσιαστικῶς ἐναντίον μιᾶς διεθνοποιημένης τραπεζικῆς πραγματικότητος μὴ βασιζομένης σὲ πραγματικὴ παραγωγή ἀλλὰ σὲ ἰδιαίτερα ὑψηλοὺς δείκτες μοχλεύσεως καὶ στὴν δημιουργία ἑνὸς Οἰκονομικοῦ NATO ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῆς (Transatlantic Trade and Investment Partnership) TTIP μὲ εὐρωπαϊὸ χειριστὴ τὴν Γερμανικὴ κυβέρνησι.

1) Ἐκκινούντες ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ αὐτὴν διαπίστωση πρέπει νὰ παρατηρήσομε ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέγραψε ὁ Κάρλος Μάρξ μέχρι σήμερα, κανένας διανοούμενος, δημοσιογράφος ἢ ἀναλυτὴς δὲν ἀπεπειράθη νὰ παραγνωρίσει τὶς σχέσεις μεταξὺ οἰκονομικοῦ παράγοντος καὶ τοῦ ἀντιστοίχου πολιτικο-ἰδεολογικοῦ. Καὶ ὅμως, ἡ θορυβημένη ἐθνοακυρωτικὴ, κοσμοπολιτικὴ, νεοαποικιοκρατικὴ τραπεζοκρατικὴ νομενκλατούρα, ἀποπειράται νὰ τὸ πράξει στὸν ἀπολογητικὸ πολιτικὸν τῆς λόγῳ. Προσπαθεῖ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ δικαιολογήσει τὰ συντριπτικὰ ἐναντίον τῆς ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα ποὺ προκύπτουν ἀλυσιδωτῶς, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν παρακμιακῶν τῆς ἀντιλήψεων καὶ δράσεων, ἐπὶ τοῦ σώματος μιᾶς Εὐρώπης, ἡ ὁποία δὲν εἶναι πλέον παρὰ μιὰ σκιά τῆς Εὐρώπης τῶν Σμίτ, Ντ' Ἐστέν, Μπράντ, Μιτερράν, Καρραμανλὴ καὶ Ντελόρ. Φυσικά, οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ ἀντιδρῶν μὲ ὄπλον τὴν ἐθνικὴν τους ταυτότητα ὡς τὸ μόνον γνωστὸ τους ἐργαλεῖο ἀμύνης. Ὡς τὸν μόνον ἄξονα πέραξ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ συσπειρωθοῦν ὥστε νὰ προστατεύσουν τὰ πολιτισμικά, ἐργασιακά καὶ κοινωνικά τους δικαιώματα. Ὡς τὸ μόνον κέλυφος προ-

στασίας που προστατεύει την ατομικότητα των πολιτών στο έσωτερικό ένδοξο γεωγραφικό χώρο με τον όποιον τους συνδέουν γλώσσα, πολιτισμός και μνήμη. Ο ψευδεπιγράφως δήθεν «πολυπολιτισμικός» χαρακτήρ της σημερινής γερμανικής Ευρώπης και της οικονομικής της επιθέσεως έναντι της αξιοπρεπείας των, τους οδηγεί στην αντίσταση. Αυτό είναι το στοιχείο το οποίο ενρμηνεύει τις ιδεολογικο-πολιτικές εξελίξεις που καταγράφονται σε όλες τις έκλογικές αναμετρήσεις στην Ευρωπαϊκή ήπειρο αλλά και εκείθεν του Ατλαντικού.

2) Οί ευρωπαϊκοί λαοί αντιλαμβάνονται πλέον ότι η επαναφορά των ψυχροπολεμικών αντιπαράθεσεων στον πλανήτη από τις ηγεσίες των ούτω καλουμένων «Δημοκρατικών» στις ΗΠΑ έχουν ως στόχο την διατήρηση της αμερικανικής ήγemonίας με υπεργολάβο το Βερολίνο έναντι άλλων οικονομικών δυνάμεων οι οποίες δεν βασίζονται σε ένα απόλυτως πλαστό χρηματοπιστωτικό σύστημα τραπεζικών παραγώγων της διεθνούς αγοράς, αλλά σε πραγματικά αγαθά. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η Ρωσία, η Κίνα, η Βραζιλία, η Ίνδια. Οί αναδυόμενες αυτές οικονομίες όμως θέτουν εν κινδύνω το μέχρι σήμερα ευρω-ατλαντικό τραπεζικό σύστημα και συνεπώς πρέπει να αναχαιτισθούν. Είτε με την χρήση του Οικονομικού και Πολιτισμικού Πυλώνος ισχύος, είτε με την χρήση του Πυλώνος Αμύνης και Ασφαλείας. Τα έργαλεία είναι πολλά και ένα εξ αυτών είναι η εκμετάλλευση της ανθρωπίνης δυστυχίας που προέρχεται από τις πολεμικές αποσταθεροποιήσεις υπό μορφήν ασυμβάτων πολιτισμικώς με το ευρωπαϊκό πολιτισμικό υπόβαθρο, μεταναστευτικών ρευμάτων, ώστε να καμφθούν και οι αντιστάσεις των εργαζομένων στις ευρωπαϊκές χώρες ενώπιον της εισροής ενός απόλυτως χειραγωγήσιμου, σε πρώτη φάση, εξηθλιωμένου «έφεδρικού βιομηχανικού στρατού». Αναλόγου περιεχομένου και στοχεύσεως ήσαν οι επιθέσεις στην Γιουγκοσλαβία οι οποίες απέφασίσθησαν κατά την Διάσκεψη Ασφαλείας του ΝΑΤΟ το 1999, και άνετρεψαν την ένοχλητική πιθανότητα συνεργασίας μεταξύ των βαλκανικών όρθοδόξων κοινωνιών και της Ρωσίας, πιθανότητα που θα επέτρεπε στην Μόσχα να διατηρήσει τον Αναχωματικό Δακτύλιο του Srykman και να αποκτήσει κυριαρχική πρόσβαση στην Μεσόγειο. Αντίστοιχο αναχαιτιστικό περιεχόμενο ως προς την Μόσχα είχε και ο Πόλεμος στο Αφγανιστάν ο οποίος απέφασίσθη κατά την αντίστοιχη Διάσκεψη Ασφαλείας του ΝΑΤΟ, το 2002. Της αυτής στοχεύσεως ήτο και η επέμβαση στο Ιράκ η οποία «έτεκμηριώθη» στην αντίστοιχη Διάσκεψη του 2003 και όμοιας αντίληψης ήτο και το πραξικόπημα του Κιέβου, όπου όλες οι δυτικές κυβερνήσεις έβιάσθησαν να αναγνωρίσουν ως νόμιμη την νέα κυβέρνηση. Το γεγονός αυτό συνέβη, παρά το ότι μερικές ώρες πριν το πραξικόπημα οι ύπουργοί έξωτερικών της Γαλλίας, της Πολωνίας και της Γερμανίας παρουσιάσθησαν ως οι έγγυητές μιās συμφωνίας με την νομίμως εκλεγμένη ουκρανική κυβέρνηση. Η κατάληξις ήτο ότι ν) εις την Διάσκεψη Ασφαλείας του 2015 συνεζητήθη το θέμα του πολέμου στην Ουκρανία, με αποτέλεσμα να χαρακτηρισθεί παράνομος η ρωσική έποψις και να παρουσιασθεί η Ρωσία ως «είσβολεύς»— κατά τρόπον ώστε να «άθωωθεί» η Δύσις για όλες της τις ενέργειες.¹

1. <http://www.analyst.gr/2016/02/12/i-elite-etoimazetai-gia-polemo/>

1) Τò βρεταννικό BREXIT ήρχισε νὰ δίδει τὰ μηνύματα τῆς δυσφορίας τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἐναντίον τῆς πολιτισμικῆς καὶ ἐθνοταύτοτικῆς ἀλλοιώσεως καὶ ἀντισυνταγματικῆς διακυβερνήσεως θέτοντας ὡς μία ἐκ τῶν κεντρικῶν στοχεύσεών του τὸ προαναφερθὲν μεταναστευτικὸ ζήτημα. Καὶ ἐκεῖ ὅμως, οἱ κοινωνίες τῶν «καθημερινῶν» βρεταννῶν ἀντέδρασαν στὸν γερμανοκρατούμενο εὐρωκρατικὸ ἐλιτιστικὸ ἔλεγχο συνειδήσεων, οἰκονομικῶν ἐξελίξεων καὶ πολιτισμικῶν ἐπιβολῶν «ἐκ τῶν ἄνω». Τὰ κατεστημένα ΜΜΕ καὶ τὰ σχετικὰ κοινωνικὰ δίκτυα κατήγγειλαν τὸν βρεταννικὸ λαὸ γιὰ «σκοταδισμό», «ἰσλαμοφοβία» καὶ «ξενοφοβία». Μιὰ ματιὰ ὅμως στὴν εἰλικρινῆ δημοκρατικὴ πραγματικότητα τοῦ Ἡ.Β. ἀρκεῖ γιὰ νὰ κατανοήσει κανεὶς τὸ ἄστοχον τῆς κατηγορίας². Ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις, μελετᾷ ἤδη πῶς θὰ τιμωρήσει τοὺς Βρεταννοὺς γιὰ τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν σφαῖρα ἐπιρροῆς τους, θέτοντας ἐν κινδύνῳ γιὰ ὀριστικὴ διάλυση τὸ εὐρωπαϊκὸ οἰκοδόμημα.

2) Οἱ πρόσφατες ἀμερικανικὲς προεδρικὲς ἐκλογές, θέτουν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν νεοψυχροπολεμικὴ πολιτικὴ τῆς Οὐάσιγκτων τῆς «Δημοκρατικῆς» Administration τῶν Ὀμπάμα-Κλίντον ἐναντι τῆς Ρωσσικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἰδεολογικὸ, πολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ κέντρο βάρους τῆς προεκλογικῆς ρητορικῆς τοῦ Τράμπ ἦταν πρωτίστως ἡ ἀντίθεσίς του πρὸς τὸ ριζοσπαστικὸ ἰσλάμ, ἡ κριτικὴ στάσις του ἀπέναντι στὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἀπόρριψις τῆς ρωσσοφοβίας ποὺ ἐχαρακτήριζε τὴν διακυβέρνηση τῶν Δημοκρατικῶν καὶ ἰδιαίτερος, μιὰς πιθανῆς διακυβερνήσεως ἀπὸ τὴν Κλίντον. Ἄρα, ἀφορᾷ πρωτίστως ἓνα θέμα πολιτισμικῆς ταυτότητος, ποὺ ὑποκρύπτει τὴν ἀντίδραση τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ στὶς, ὀδυνηρὲς γιὰ τοὺς ἐργαζομένους, πρακτικὲς μιᾶς ὀμιχλώδους «παγκοσμιοποιήσεως» ὑποκρύπτουσας νεο-ἀποικιοκρατικὲς μεθόδους διαλύσεως τῶν ἐργασιακῶν καὶ κοινωνικῶν δομῶν. Ἡ ρωσσοφοβικὴ ψυχροπολεμικὴ ρητορικὴ ἦτο ἀπαραίτητος στοὺς «Δημοκρατικοὺς» γιὰ λόγους συσπειρώσεως πρὸς ὄφελός των, τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος, μέσῳ μιᾶς σημειολογικῆς παραπομπῆς, σὲ ἐπιβιώνοντα εἰσέτι, ἀντικομμουνιστικὰ σύνδρομα τῶν ἀμερικανῶν. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ δὲν ἦτο ἀσύνδετος μὲ τὸ συνολικὸ χρέος τῶν ΗΠΑ στὸ 350% τοῦ ΑΕΠ τῆς, ἐπάνω ἀπὸ 60 τρις \$ δηλαδή, σχεδὸν ὅσο τὸ παγκόσμιο ΑΕΠ. Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ Τράπεζα Διεθνῶν Διακανονισμῶν θεωρεῖ πῶς ὁ κίνδυνος κρᾶχ τοῦ χρηματοπιστωτικοῦ συστήματος εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ποτέ³.

3) Τὸ ἐξαιρετικῶς ὑψηλὸ ποσοστὸν τοῦ συντηρητικοῦ «Κόμματος τῆς Ἐλευθερίας», στὶς προεδρικὲς ἐκλογές τῆς 4ης Δεκεμβρίου στὴν Αὐστρία, ἀν καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκλέξει Πρόεδρο Δημοκρατίας, σηματοδοτεῖ ὅμως τὴν νίκη του στὶς ἐπερχόμενες αὐστριακὲς βουλευτικὲς ἐκλογές ἐντὸς τοῦ 2017. Σηματοδοτεῖ ἐπίσης καὶ τὴν ἀνάσχεση τῶν μέχρι σήμερα ρωσσοφοβικῶν πολιτικῶν τῆς Βιέννης. Ἰδεολογικὸ, πολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ κέντρο βάρους τῆς προεκλογικῆς ρητορικῆς τοῦ Χόφερ ἦταν ἐπίσης πρωτίστως ἡ ἀντίθεσίς του πρὸς τὸ ριζο-

2. Βλ. Ἰ. Θ. Μάζης, «Οἱ τεράστιες εὐθύνες τοῦ Βερολίνου», Realnews, (κύριον ἄρθρο), σέλ. 2, Κυριακὴ 26 Ἰουνίου 2016 ὅπως καί: <http://www.enikos.gr/politics/396529,Oi-terasties-ey8ynes-toy-Berolinoy-.html>

3. <http://www.analyst.gr/2016/08/05/apiles-krax-kai-haous/>

σπαστικό ισλάμ και τὸ μεταναστευτικό ζήτημα. Ἄρα καὶ πάλιν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα ἐθνικῆς καὶ πολιτισμικῆς ταυτότητος. Ἄς παρατηρήσομε ὅμως τὴν χρηματοπιστωτικὴ πραγματικότητα ἢ ὁποία θεωρεῖ ἄκρως ἐπικίνδυνη τὴν ὁποιαδήποτε ἀνάδυση εὐρωσκεπτικιστικῶν δυνάμεων στὶς εὐρωπαϊκὲς χώρες καὶ ἰδιαίτερα σὲ αὐτὲς ποὺ ἔχουν ἄμεση τραπεζικὴ σχέση μὲ τὸ γερμανικὸ τραπεζικὸ ἡγεμονικὸ κεφάλαιο, ὅπως ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία: μὲ βάση τὴν τελευταία μέτρηση τοῦ συστημικοῦ ρίσκου στὴν Εὐρώπη (29.07.16) ἡ Deutsche Bank εἶναι στὴν τρίτη θέση μὲ μόχλευση 1:105,29 μὲ τεράστιο κίνδυνο ἐκρήξεως, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἀντίστοιχος δείκτης μοχλεύσεως τῆς Lehman Brothers, κατὰ τὴν πτώχευσή της ἐκινεῖτο στὸ 1:32 —ὅποτε, ἐὰν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀποσβέσει μόλις τὸ 1% τοῦ συνολικοῦ δανειακοῦ της χαρτοφυλακίου, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀξιόγραφων, θὰ ἔπρεπε ἀμέσως νὰ δηλώσει τὴν χρεοκοπία της— καὶ ἡ ἐπίσης γερμανικὴ Commerzbank στὴν πέμπτη θέση, μὲ 1:70 —ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη τράπεζα τῆς Ἰταλίας UniCredit, ἢ ὁποία ὅμως ἔχει στὴν ἰδιοκτησία της τὴ μεγαλύτερη αὐστριακὴ, μὲ σημαντικωτάτη δραστηριότητα στὴν Γερμανία, μετὰ τὴν ἐξαγορὰ μεγάλων γερμανικῶν τραπεζῶν.

4) Τὸ συντριπτικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ «OXI» στὸ δημοψήφισμα τῆς 5ης Δεκεμβρίου, στὴν Ἰταλία, σηματοδοτεῖ τὴν ἀξανομένη δυσφορία τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἀπέναντι στὴν ἀκραίαν νεοφιλελεύθερη πολιτικὴ. Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὁ Ρέντη δὲν ἔπεισε τὸν ἰταλικὸ λαὸ ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὶς ἐγγυήσεις οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐναντιούμενος στὴν γερμανικὴν ἡγεμονικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ τοῦ μεταναστευτικοῦ ζητήματος τοῦ προκαλουμένου ἀπὸ τὴν πολιτικὴν αὐτὴν καὶ στὴν ἰταλικὴ ἐπικράτεια. Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴν λοιπὸν, ὁ κοινὸς κοινωνικο-ιδεολογικὸς παρονομαστὴς ποὺ ἔγειρε στὸ λαϊκὸ «OXI» τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος ἦταν τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικο-πολιτισμικῆς ταυτότητος. Ὁ κίνδυνος ὅμως ἐκρήξεως τῆς Deutsche Bank, προκύπτει ἰδιαίτερος πιθανὸς μετὰ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος. Ἐδῶ πρέπει νὰ τονίσωμε ὅτι ἡ μόνη, σὲ χειρότερη κατάστασιν Τράπεζα, ἀπὸ τὴν Deutsche Bank εἶναι ἡ βελγικὴ Dexia ποὺ ἔχει ἤδη χρεοκοπήσει, καθὼς ἐπίσης ἡ ἰταλικὴ Monte dei Paschi ποὺ δὲν θὰ τὸ ἀποφύγει —ὅπου ὅμως καὶ οἱ δύο αὐτὲς τράπεζες μαζὴ ἀποτελοῦν τὸ 20% περίπου τοῦ συστημικοῦ ρίσκου τῆς Deutsche Bank⁴. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐνοχληθεῖ ἡ γερμανοκρατούμενη εὐρωκρατικὴ, ἐθνοακυρωτικὴ τοκογλυφικὴ ἐλίτ, ὅταν μιὰ ἔξοδος ἀπὸ τὴν Εὐρωζώνη τῆς Ἰταλίας σημαίνει θανάσιμον πλήγμα καὶ κατάρρευσιν τῆς Deutsche Bank; Συνεπῶς, τὸ ὑπάρχον ἰταλικὸ πολιτικὸ σύστημα θὰ προσπαθῆσιν νὰ κάμει πᾶν τὸ δυνατόν, μέχρι καὶ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ὥστε νὰ ἀποφύγει τὴν ἐπικράτησιν τοῦ εὐρωσκεπτικιστοῦ Πέπε Γκρίλλο σὲ συνεργασία ἢ ὄχι μὲ τὴν ἐπίσης ἀντιευρωπαϊκὴ «Λέγκα τοῦ Βορρᾶ». Ὁ Ρῶσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν, ὁμιλῶν στὸ ρωσικὸ ραδιόφωνο (5/12/2016), ἐξέφρασε τὴν ὑποστήριξίν του στὸν ἰταλικὸ λαὸ λέγων: «Αὐτὴν τὴν νίκη θὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντα στὴν Ἰταλία ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἐνηντιώθησαν κατὰ τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ εἶπαν ὄχι, αὐτὸ εἶναι ὃ, τι θέλωμε. OXI

4. <http://www.analyst.gr/2016/08/05/apiles-krax-kai-haous/>

πιά», είχε δηλώσει ο ίδιος.⁵ «Στην Ίταλία εκέρδισε ο Β. Πούτιν» αναφέρει για το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της Κυριακής ή Ιταλική εφημερίς δημοσιεύοντας και την δήλωση Ρώσου βουλευτού, του Alexey Pushkov: «ή ήττα της κυβέρνησεως Ρέντζι μπορεί να οδηγήσει ακόμη και σὲ Italexit ἢ ἔξοδο ἀπὸ τὸ εὐρώ, ἢ ΕΕ ζῆ δύσκολους καιρούς»⁶

5) Ἡ πρόσφατος ἐπιλογή τοῦ κου Φ. Φιγιδὸν ὡς ὑποψηφίου γάλλου Προέδρου τῆς Κεντροδεξιᾶς ἔχει ὡς στόχο τὴν ἀποτροπὴ μιᾶς πιθανῆς ἐκλογῆς τῆς Μαρίν Λεπέν στὴν Προεδρεία τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἐνα σημαντικό μέρος, τὸ πλέον σκληροπυρηνικό, τοῦ ιδεολογικο-πολιτικοῦ ὄπλοστασίου τῆς Μαρίν Λεπέν θὰ χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν Φιγιδὸν στὴν προεκλογικὴ του μάχη μὲ τὸ *Front National*, ὥστε ἀναγιγνώσκοντας ὀρθῶς τὶς ἐπιθυμίες τῶν γάλλων ψηφοφόρων, νὰ ἐπιτύχει τὴν ἐκλογικὴ του ἐπικράτηση. Πάντως, ἀπὸ πλευρᾶς οἰκονομικῆς ἀντιλήψεως, ὁ Φιγιδὸν εἶναι ἀκραία νεοφιλελεύθερος καὶ συντάσσεται μὲ τὴν γερμανικὴ ἡγεμονία. Ἡ Λεπέν, διαφοροποιεῖται ἀπολύτως ὡς πρὸς τὸ οἰκονομικὸ πλαίσιο καὶ υἰοθετεῖ ἐθνοκεντρικὰ καὶ κρατοκεντρικὰ οἰκονομικὰ πρότυπα. Ἄρα «πρέπει νὰ ἐξοντωθεῖ». Τί σημαίνει ὅμως τὸ ὅτι ἕνας νεοφιλελεύθερος ἔχει ἐπιλέξει ἕνα ἄκρως ἐθνοκεντρικὸ καὶ συντηρητικὸ πολιτικὸ λόγο, μὲ ἐπίκεντρο τὸ μεταναστευτικὸ καὶ τὴν προστασία τῆς κοσμικῆς γαλλικῆς πολιτισμικῆς ταυτότητος; Τί σημαίνει ὅτι, ἐγκαταλείπει καὶ αὐτὸς τὸν ψυχροπολεμικὸ ρωσσοφοβικὸ λόγο; Σημαίνει ἀπλούστατα, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ κυρίαρχος τάσις τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθεῖ, ἀποσπώντας μίαν κρίσιμη μᾶζα γάλλων πολιτῶν ἀπὸ τὴν Λεπέν. Γνωρίζομε καλά ὅτι τὸ ἐργαστήρι τῆς δυτικῆς φιλοσοφίας καὶ ιδεολογικῆς παραγωγῆς εἶναι ἡ Γαλλία. Αὐτὴ ἡ στροφὴ κᾶτι προαναγγέλλει. Ἄρκει νὰ ἔχομε μάτια καὶ ὄρα ἀνοικτὰ γιὰ νὰ τὸ δοῦμε καὶ νὰ τὸ ἀκούσομε χωρὶς κλισσὲ καὶ μὲ τὴν ἀναγκαία ἐγρηγόρηση ὡς πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς πολιτικὰ πράγματα.

7) Ἡ Ὁλλανδία στρέφεται πρὸς τὸ ὑπερσυντηρητικὸ ἀκροδεξιὸ PVV (*Κόμμα τῆς Ἐλευθερίας*) τὸ ὁποῖον μᾶλλον θὰ ἐκλεγεῖ πρῶτο κόμμα στὶς ἐκλογές τοῦ 2017 ἀλλὰ θὰ ἀποτελέσει ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευση. Καὶ ἐδῶ ὁ πολιτικο-ιδεολογικὸς λόγος ἔχει ἔντονα ἐθνοταυτοτικά, ἀντιμεταναστευτικὰ καὶ πολιτισμικὰ χαρακτηριστικά.

8) Καὶ τελικῶς ἡ Γερμανία, μὲ τὶς τελευταῖες ἐκλογές τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2017, δίδει προγνωστικὰ γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ ἐνίσχυση τοῦ ἀντιμεταναστευτικοῦ AfD τὸ ὁποῖον υἰοθετεῖ ἐξαιρετικὰ κριτικὲς θέσεις γιὰ τὴν ἰσλαμοποίηση τῆς γερμανικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ γερμανικοῦ πολιτισμικοῦ ὑποβάθρου. Ἡ ἐκφρασθεῖσα θέση περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς μουσουλμανικῆς τῆς Γερμανία ἀπὸ τὴν Μέρκελ, ὅπως καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν προβλημάτων τῶν δημιουργηθέντων ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς γιὰ τὸ μεταναστευτικὸ, στὸ πρόσφατο Συνέδριο τοῦ Χριστιανοδημοκρατικοῦ Κόμματος (6/12/2016), ἀποδεικνύουν τὸ γεγονός ὅτι ἤρχισε

5. <http://www.pronews.gr/portal/20161207/world/diethnis-politiki/39/ypograftike-neo-dogma-tis-rosikis-exoterikis-politikis-i-eyropi>

6. <http://www.pronews.gr/portal/20161207/world/diethnis-politiki/39/ypograftike-neo-dogma-tis-rosikis-exoterikis-politikis-i-eyropi>

μιὰ ανάλογη στροφή και στην γερμανική κοινωνία. Φυσικά, εκτός απροόπτου, τὸ AfD δὲν θὰ κατορθώσει νὰ κυβερνήσει στὶς ἐπόμενες γερμανικὲς ἐκλογὲς τοῦ 2017, ἀλλὰ θὰ ἀποτελέσει μιὰ πανίσχυρη ἐθνοταύτοτική ἀντιπολίτευση.

Συμπερασματικῶς, δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι ἡ Εὐρώπη ἀλλὰ και οἱ ΗΠΑ ὀδηγοῦνται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κοινωνικο-πολιτικοῦ και ἰδεολογικοῦ ἐκκρεμοῦς, ἐξ αἰτίας τῶν ἀλογίστων ἀκραίων νεοφιλελεύθερων και παγκοσμιοποιητικῶν πολιτικῶν. Τὸ μέσον αὐτῶν τῶν πολιτικῶν εἶναι ἓνα ἐλλειμματικὸ και ὑπερχρεωμένο διεθνὲς χρηματοπιστωτικὸ και ἓνα πλασματικὸ χρηματιστηριακὸ σύστημα μὴ βασιζόμενο στὴν πραγματικὴ παραγωγή ἀγαθῶν ἀλλὰ στὴν δημιουργία τραπεζικῶν παραγῶν. Τραπεζικῶν εἰκονικῶν προϊόντων, τῶν ὁποίων ἢ κατάχρησις και ὑπερίσχυσις σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο, ὀδηγεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς σὲ διεθνῆ οἰκονομικὴ κρίση και μοιραίως, σὲ πόλεμο. Ἀπὸ ρωσικῆς πλευρᾶς ὅμως, ὑπάρχει μιὰ ἰδεολογικὴ πρότασις ποὺ φαίνεται νὰ υἰοθετεῖται, μὲ τὴν μορφήν εἴτε ἀκροδεξιῶν (Ὁλλανδία), εἴτε συντηρητικῶν (ΗΠΑ, Αὐστρία, Γαλλία), ἢ ἀκτιβιστικῶν ἐθνοκεντρικῶν πολιτικῶν δυνάμεων (Ἰταλία) οἱ ὁποῖες αὐξάνουν ὀλοταχῶς τὴν ἐπιρροή τους στοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς. Ὁ Benjamin Haddad, ἀναλυτὴς στοῦ Ἰνστιτοῦτο Hudson, τὸ ὁποῖον εἶναι μιὰ συντηρητικὴ δεξαμενὴ σκέψεως μὲ ἔδρα τὴν Οὐάσινγκτον, ἐδήλωσε ὅτι οἱ ἐξελιξίεις αὐτὲς δείχνουν ἓνα τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι προφανὴς γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀλλὰ ὑφίσταται, καθὼς ὁ «εὐρωπαϊκὸς λαϊκισμὸς» συνεργάζεται ἤδη μὲ τὸν Ποῦτιν. «Σὲ ὅλην τὴν Εὐρώπη, ὁ πούτινισμὸς ἔχει ἀναδειχθεῖ ὡς μιὰ ἰδεολογικὴ ἐναλλακτικὴ λύσις στὴν παγκοσμιοποίηση, τὴν ΕΕ, κ.λπ.», ἐδήλωσε ὁ κ. Haddad, μὲ τὸν Ποῦτιν νὰ θεωρεῖται ὡς «ἓνα προπύργιο γιὰ τὶς συντηρητικὲς ἀξίες», ἓνας ἰσχυρὸς ἐχθρὸς τῆς τρομοκρατίας και τῆς παγκοσμιοποιήσεως. Ὅσον γιὰ τὸν ὄρον «εὐρωπαϊκὸς λαϊκισμὸς» θὰ μοῦ ἐπιτρέψει ὁ Haddad νὰ ἐκφράσω τὶς σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις μου. Ἐὰν δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ ἀποφάσιες τῶν λαῶν, ἃς ἐξαφανίσει τοὺς λαοὺς και ἃς ζήσει μὲ τὴν εὐρωκρατικὴ μεταεθνικὴ κοσμοπολιτικὴ ἐλίτ τῆς Εὐρώπης! Πιστέψτε με ὅμως, θὰ τοῦ εἶναι δύσκολο, και τοῦ ἰδίου και τῶν χρηματοδοτῶν του! Χρειαζόνται ἓναν «ἀνθρώπινο χυλὸ» ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπολαμβάνουν τὶς ἀστρονομικὲς ἀποξημιώσεις των, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀγωνία, τὴν ἐργατικὴ του δύναμη, και τὴν ἀγνοία του. Ἡ ἰδεολογικὴ αὐτὴ τάσις, εὐνοεῖ τὴν ρωσικὴ πολιτικὴ συγκλήσεως και συνεργασίας μὲ μιὰ Νέα Εὐρώπη τῶν ἐθνῶν-κρατῶν και τῶν Λαῶν τους ἀλλὰ και τὴν ἀντίστοιχη Νέα Ἀμερικὴ.

B. Τί ἀναφέρει τὸ νέο ρωσικὸ δόγμα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς⁷

Πῶς ὅμως εἰσπράττεται ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἡγεσία τοῦ Κρεμλίνου ἡ παροῦσα στάσις τῶν Βρυξελλῶν;

Ὁ γαλλικὸς «*Le Monde*», (6/12/2016)⁸ ἀναφέρεται ἐκτενῶς στὶς νέες προ-

7. <http://www.pronews.gr/portal/20161207/world/diethnis-politiki/39/ypograftike-neo-dogma-tis-rosikis-exoterikis-politikis-i-eyropi>

8. <http://www.lemonde.fr/international/article/2016/12/06/le-document-de-routine-qui->

σεγγίσεις του Προέδρου Πούτιν αναφορικώς προς το νέο ρωσικό διάταγμα του Προέδρου Πούτιν, το οποίο έχει στόχο να αναθεωρήσει το δόγμα έξωτερικής πολιτικής της Ρωσίας, που χρονολογείται από το 2013. «Πρόκειται για ένα κείμενο 38 σελίδων, το οποίον έπερασε σχεδόν απαρατήρητον, και στο οποίον υπάρχουν 70 φορές ή λέξεις “ασφάλεια” και 25 φορές ή λέξεις “άπειλή”. Στο κείμενο αυτό ή Εύρωπαϊκή Ένωση κατηγορείται για “γεωπολιτική επέκταση” καθώς και ότι αναζητεί, από κοινού με τις Ηνωμένες Πολιτείες, “να υπονομεύσει την περιφερειακή και συνολική σταθερότητα”», γράφει ο «Le Monde». Από το εν λόγω διάταγμα διεγράφη ή ακόλουθος προτεραιότης: «Βασικός στόχος των σχέσεων με την Εύρωπαϊκή Ένωση, για την Ρωσία, ή όποια αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εύρωπαϊκού πολιτισμού, είναι να προωθήσει την δημιουργία ενός οικονομικού και ανθρωπιστικού χώρου από τον Άτλαντικό ως τον Ειρηνικό». Άρα ο κοινός χώρος εξαφανίζεται. Αντιθέτως, το νέο δόγμα της Ρωσίας αναφέρει «συστημικά προβλήματα».

β.1. Στρατιωτικές επεμβάσεις

Η Ρωσία θεωρεί προτεραιότητα την ενίσχυση της δικαιοσύνης σε διεθνές επίπεδο και σκοπεύει να αντιτεθεί σε στρατιωτικές επεμβάσεις που παραβιάζουν την εθνική κυριαρχία των Κρατών. Η Όμοσπονδία της Ρωσίας είναι αποφασισμένη να αποφύγει τις στρατιωτικές επεμβάσεις και άλλες μορφές έξωτερικών παρεμβάσεων που παραβιάζουν το διεθνές δίκαιο, ειδικά την αρχή «κυριαρχίας των Κρατών». Αυτό αντικαθίσταται από την έννοια της «ύπευθυνότητος για προστασία», αναφέρει το διάταγμα. Είς ό,τι αφορά την Μέση Άνατολή, ή Ρωσία θα συνεχίσει να επιμένει για την πολιτικο-διπλωματική επίλυση των διαφορών, χωρίς έξωτερική παρέμβαση. Η Μόσχα επιθυμεί την επίλυση της κρίσεως στην Συρία, την ένότητα του λαού της και την εδαφική άκεραιότητα της χώρας.

β.2. Μάχη κατά της τρομοκρατίας

Συμφώνως προς το διάταγμα, ο κεντρικός άξων της μάχης κατά της τρομοκρατίας είναι ή δημιουργία μεγάλης διεθνούς συμμαχίας. Η Ρωσία αντιτίθεται στην χρήση τρομοκρατικών οργανώσεων από Κράτη για πολιτικούς λόγους, ιδεολογικούς ή άλλους. Η Μόσχα καταδικάζει την τρομοκρατία σε όλες τις μορφές της και πιστεύει ότι ή τρομοκρατική πράξις δεν μπορεί να αιτιολογηθεί για λόγους ιδεολογικούς, πολιτικούς, θρησκευτικούς, εθνοτικούς ή άλλους. Η Ρωσία θα λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την πρόληψη και καταπολέμηση της τρομοκρατίας, για την προστασία του ρωσικού λαού και της χώρας από τρομοκρατικές πράξεις, και έναντίον της εξαπλώσεως της τρομοκρατικής και εξτρεμιστικής ιδεολογίας.

β.3. Ο παράγων της ισχύος

Το διάταγμα αναφέρει ότι ο ρόλος του παράγοντος «ισχύς» στις διεθνείς

σχέσεις ηὔξηθη, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσταθείας τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συστημάτων. «*Ἡ ἐνίσχυσις καὶ ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ὕλικου, ἡ δημιουργία καὶ ἡ ἀνάπτυξις νέων ὄπλων ὑπονομεύουν τὴν στρατηγικὴ σταθερότητα, ἀντιπροσωπεύουν μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν παγκόσμια ἀσφάλεια, ἡ ὁποία διασφαλίζεται χάρις στὶς συμφωνίες γιὰ ἔλεγχο τῶν ὄπλων*».

«*Παρότι ὁ κίνδυνος ἐνὸς μεγάλου πολέμου, ὅπως ἓνας πυρηνικὸς πόλεμος μεταξὺ κεντρικῶν πρωταγωνιστῶν, παραμένει ἰσχνός, ὥστόσο οἱ κίνδυνοι νὰ ἐμπλακοῦν αὐτοὶ οἱ πρωταγωνιστὲς σὲ περιφερειακὲς διαμάχες αὐξάνονται*», ἀναφέρει τὸ διάταγμα καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ Ρωσσία τάσσεται ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ καθεστώτος τῆς μὴ ἀναπτύξεως πυρηνικῶν ὄπλων.

β.4. Ὁ ἀγὼν γιὰ τὴν κυριαρχία

Συμφώνως πρὸς τὸ ἔγγραφο, ἡ μάχη γιὰ τὴν κυριαρχία γίνεται ἡ κυρίαρχος τάσις στὸν σύγχρονο κόσμο. Ἡ γραμμὴ τῶν ΗΠΑ καὶ τῶν συμμάχων τῆς εἶναι νὰ ἀπομειώσουν τὴν δύναμη τῆς Ρωσίας, ἐνῶ ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ πίεσις ποὺ τῆς ἐπιβάλλουν ὑπονομεύει τὴν περιφερειακὴ καὶ συνολικὴ σταθερότητα. Τὸ ἔγγραφο ἀναφέρει ὅτι ὁ ΟΗΕ εἶναι τὸ κέντρο ἐλέγχου τῶν διεθνῶν σχέσεων καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ Ρωσσία θὰ ἐπιδιώξει τὴν ἐνίσχυση τοῦ μηχανισμοῦ ἐφαρμογῆς κυρώσεων ἀπὸ τὰ Ἕνωμένα Ἴθνη.

β.5. Οἱ σχέσεις Ρωσίας-ΕΕ

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση παραμένει ἓνας σημαντικὸς οἰκονομικὸς καὶ πολιτικὸς σύμμαχος γιὰ τὴν Ρωσσία, ἡ ὁποία προτάσσει μιὰ σταθερὰ καὶ προβλεπτὴ συνεργασία. Τὸ καθεστῶς τῶν “κυρώσεων” εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἐμπόδια στὸν δρόμο τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων Ρωσίας-ΕΕ καὶ ἡ ἄρσις του θὰ ἐνίσχυε πολὺ περισσότερον τὴν συνεργασία.

β.6. Οἱ σχέσεις Ρωσίας-NATO

Ὅσο γιὰ τὸ NATO, ἡ Ρωσσία σκοπεύει νὰ κτίσει τὶς σχέσεις τῆς μὲ τὴν Συμμαχία μὲ στόχο μιὰ ἰσοτιμὴ συνεργασία. Ὅστόσο, ἡ στρατιωτικὴ δραστηριότης τοῦ NATO κοντὰ στὰ ρωσσικὰ σύνορα δημιουργεῖ νέες ἐστίες διχασμοῦ καὶ βαθαίνει τὶς ἤδη ὑπάρχουσες.

β.7. Ἡ Ρωσσία καὶ τὰ ΜΜΕ

Ἡ Ρωσσία σχεδιάζει νὰ ἐνισχύσει τὶς θέσεις τῆς στὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως στὸ ἐξωτερικὸ ὥστε νὰ διαχέει στὸ διεθνὲς κοινὸ ἀντικειμενικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς θέσεις τῆς Μόσχας ποὺ ἀφοροῦν κρίσιμα διεθνή θέματα ἢ τὴν κατάστασι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας.

Γ. Η έκλογή Τράμπ και η πιθανότητα ιδεολογικής και πολιτισμικής αλλαγής του γεωστρατηγικού τοπίου.

Η πολιτική του νέου αμερικανού Προέδρου φαίνεται να λαμβάνει υπ' όψιν την εμφάνιση της διεθνούς τάσεως των λαών έναντι της ψευδεπιγράφου «παγκοσμιοποίησης», όπως και τις ανωτέρω θέσεις του Προέδρου της Ρωσικής Όμοσπονδίας, έχοντας εκπέμψει επτά χαρακτηριστικές εξαγγελίες:

α) την απομάκρυνση των ΗΠΑ από διεθνείς, «χιλιαστικο-τροτσκιστικού» τύπου, διεθνείς ήγεμονικές παρεμβάσεις θερμής ισχύος και μετατόπιση του αμερικανικού ενδιαφέροντος προς τον Ειρηνικό Ωκεανό, αλλά με προεξάρχουσα την προβολή της καθαρά αμερικανικής, και όχι πολυεθνικής, οικονομικής ισχύος

β) την κατάργηση των ρωσοφοβικών συνδρόμων και την επαναπροσέγγιση Μόσχας-Ούάσιγκτων, η οποία μπορεί να έχει ευεργετικές επιδράσεις στις ευρωπαϊκές πρωτογενείς, δευτερογενείς και τριτογενείς οικονομικές δραστηριότητες, λόγω καταργήσεως του εμπάργκο των χωρών της ΕΕ έναντι της Μόσχας.

γ) τον επαναπροσδιορισμό του ρόλου του NATO ως ένα συλλογικό σύστημα ασφαλείας υπό την Γαλλική πρωτοκαθεδρία όπου οι Ευρωπαϊκές χώρες θα συμβάλλουν καθοριστικώς στον προϋπολογισμό του.

δ) Την δημιουργία κράτους του Κουρδιστάν, κατ' αρχάς σε Ίρακ και Συρία.

ε) Την αντιμετώπιση του ισλαμικού ριζοσπαστισμού, της συναφούς τρομοκρατίας και των διεθνών της έρευσμάτων.

ς) Την οικονομική αναχαίτιση της Κίνας στην αμερικανική αγορά, την Μεσόγειο και τον Ειρηνικό.

Η πολιτική αυτή, εάν υλοποιηθεί, θα έχει σημαντικές συνέπειες για την υπόθεση της ειρήνης και της ασφαλείας στην Μεσόγειο, για τους εξής λόγους:

1) Η πραγματοποίηση των δύο πρώτων εξαγγελιών, [σημεία (α) και (β)] θα προκαλέσει με τις αναμενόμενες καταργήσεις των τιμωρητικών "εμπάργκο" ελληνικών γεωργικών προϊόντων και τις δυνατότητες διελύσεως ρωσικής προελεύσεως φυσικού αερίου από το ελληνικό έδαφος, όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την προώθηση σημαντικών επενδύσεων και την δημιουργία χιλιάδων θέσεων εργασίας στον δευτερογενή πρωτίστως και στον πρωτογενή τομέα της ασφυκτιούσης ελληνικής οικονομίας.

1.1.) Επίσης, διασφαλίζουν την στρατηγική δυνατότητα της Ελλάδος να αποτελέσει γεωστρατηγικώς μίαν επί μέρους δίοδο ρωσικών υδρογονανθράκων, προς τροφοδοσίαν της ΕΕ. Το γεγονός αυτό ισοσκελίζει ένα, έλλειμματικό εις βάρος της Ελλάδος, γεωστρατηγικό ισοζύγιο με την Τουρκία και μάλιστα εις την περίπτωση όπου η μόνη δίοδος διελύσεως θα διήρχετο μέσω αυτής και της Βουλγαρίας. Άς σημειωθεί ότι και αυτή μετεστρέφεται βαθμιαίως, μετά την έκλογή του ρωσοφίλου Προέδρου της Ροϋμεν Ράντεφ, πρώην Α/ΓΕΑ της Βουλγαρίας, που δηλώνει ότι δεν ανήκει σε κάποιο κόμμα αλλά υποστηρίζεται από τους Σοσιαλιστάς και ετάχθη υπέρ της άρσεως των κυρώσεων της Ευρωπαϊκής Ένώσεως εις βάρος της Ρωσίας, έχοντας δηλώσει ότι η «Κριμαία είναι στην πραγματικότητα ρωσική»⁹.

9. <http://www.newsbomb.gr/kosmos/news/story/745362/proedrikes-ekloges-voylgaria>

2) Η βαθμιαία υλοποιήσις του σημείου (γ) συνδυαζόμενον με πληροφορίες που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το όλον έγχείρημα θα βασισθεί εκ των πραγμάτων σε έναν Γαλλο-Γερμανικό άξονα στρατηγικής ευθύνης της Μεσογείου, όπου το οικονομικό μέρος ευθύνης θα ανήκει στην Γερμανία και το στρατιωτικό στην Γαλλία. Βεβαίως, είναι σχεδόν βέβαιον ότι το Βερολίνον δεν θα άρκεσθεί στην χρηματοδότηση του νέου «εύρωκεντρικού» NATO, αλλά θα θελήσει να συμμετέχει ενεργώς και στο άμυντικόν του σκέλος. Έκει ή κατάστασις για την Ε.Ε. και ώρισμένα μέλη της, όπως ή Ελλάς, ή Ιταλία, και ή Αυστρία, θα περιπλακεί με όμιγλώδεις μελλοντικές συνέπειες. Τα ανταλλάγματα που θα ζητήσει ή Γαλλία από την Γερμανία για να άποδεχθεί την ανάμιξη του Βερολίνου άρχίζουσιν από την προνομιακή έκμετάλλευση των κοιτασμάτων της Κύπρου, έως μία νέα έπιρροή των Παρισίων στην Αίγυπτο όπως και στην τουρκικήν άγορά. Το Παρίσι μπορεί να συνεχίσει να έκμεταλλεύεται μέρος των κοιτασμάτων της Κύπρου, όπως και σήμερα, μέσω της TOTAL, και να έγγράψει ύποθήκες και για νέες άδειες. Η έπιρροή των Παρισίων στην Αίγυπτο θα πρέπει όμως να βασισθεί σε καλές σχέσεις με την Μόσχα, ή όποία έχει ήδη έπανακάμψει στις σχέσεις της με το Κάιρον. Το ζήτημα, όμως, των τουρκικών άγορών θα διευθετηθεί μόνον κατόπιν σχετικών διακανονισμών με το Βερολίνον. Έδω και πάλιν ή κατάστασις έμφανίζεται περιπεπλεγμένη. Συμπερασματικώς λοιπόν, μπορούμε να διαβλέψομε ότι τουλάχιστον για τα ζητήματα της Κύπρου και της Αιγύπτου παρουσιάζεται «πεδίο δόξης λαμπρόν» για την ρωσική διπλωματία.

2.1) Ο άξων άσφαλείας Παρισίων-Βερολίνου θα έχει το άλλο άκρον του στο Νότιο Δίπολο Ισραήλ-Αιγύπτου. Το Ισραήλ και ή Αίγυπτος θα είναι κομβικά σημεία της διελεύσεως του Silk Road προς την Ευρώπη όπως και ή Τουρκία μέσω του Ιράν και του Άζερμπαϊτζάν και άλλων χωρών του Καυκάσου. Το πρόγραμμα αυτό δημιουργεί ένα νέο πολυπολικό διεθνές ύπερσύστημα (hyper-system) και ή άγνόησις του από τον Μεσογειακό Έλληνισμό Έλλάδος -Κύπρου θα είναι καταστροφικός. Το Δίπολον Έλλάδος-Κύπρου θα μετατραπεί άπλως σε χώρο γεωστρατηγικής ενισχύσεως της τουρκικής θέσεως στον “Νέο δρόμο του Μεταξιοϋ” και θα παύει να ύφίσταται πολιτισμικώς, μετατρεπόμενο σε λεβαντινικές κοινωνίες άνευ πολιτικών έλευθεριών και ταυτότητος. Συνεπώς ό γεωστρατηγικός προσανατολισμός των Άθηνών, θα πρέπει να έξετασθεί βάσει των άνωτέρω νέων γεωστρατηγικών δεδομένων τα όποία έπιτάσσουσιν την στενή σύνδεσή του και την αδιάλειπτη και στενή συνεργασία του εις όλους τους τομείς με το Νότιο Δίπολο Ισραήλ-Αιγύπτου. Η συνεισφορά του με τον άξονα μεταφοράς Ισραηλινού, Αιγυπτιακού και Κυπριακού φυσικού αερίου μέσω του προτεινομένου άγωγού East-Med, προς την Ευρώπη, αλλά και ή συνεισφορά του στην νέα άμυντική δομή του εύρωκεντρικού NATO στον Μεσογειακό χώρο, πλησίον της Γαλλίας, της Κίνας και της Μόσχας είναι τα σημαντικώτερα έχέγγυα για την έπιβίωσή του*.

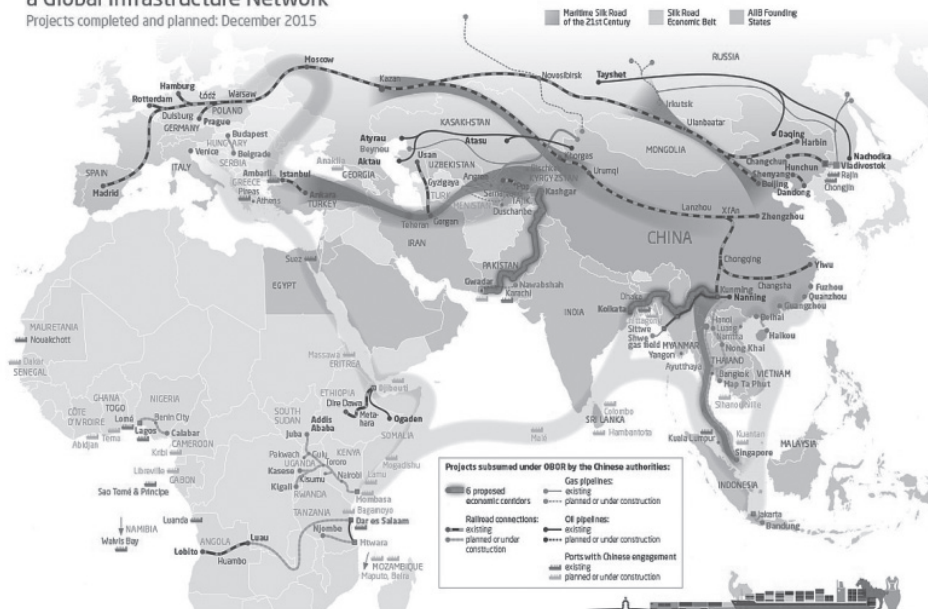
sarose-o-filos-toy-vlantimir-poytin#ixzz4S9mPfYcf

* Η πρόβλεψίς μου αυτή, έπαληθεύθη, παρὰ τις περι των αντίθετων άπόψεων συναδέλφων μου

MERICs China Mapping

One Belt, One Road: With the Silk Road Initiative, China Aims to Build a Global Infrastructure Network

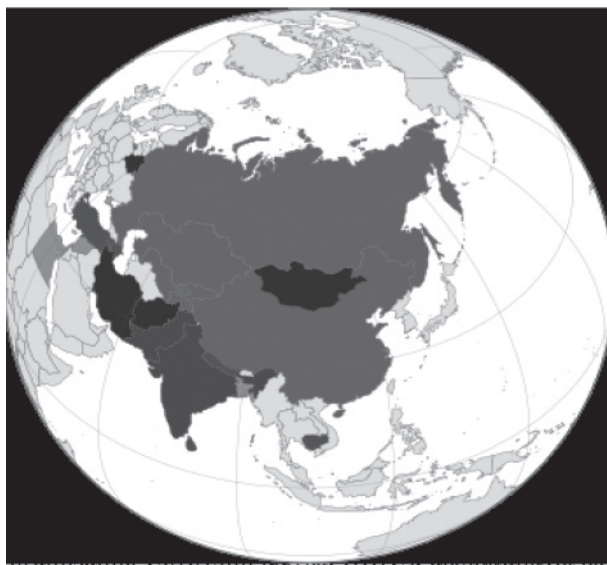
Projects completed and planned: December 2015

2.2.) Στο πλαίσιο αυτό, η όμαλοποίησης στην Συρία της οποίας τὰ ἐδάφη ἀποτελοῦν μέρος τοῦ Νέου Δρόμου τοῦ Μεταξιοῦ, ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τὸ Ἰράν καὶ τὴν Τουρκίαν, καὶ βεβαίως μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς Μόσχας στὴν προεδρία Ἄσαντ, ἡ Δαμασκὸς θὰ ἐνταχθεῖ ἐκ τῶν πραγμάτων σὲ διαδικασία ὁμαλοποίησης τῶν σχέσεων της μὲ τὸ Ἰσραήλ, πάντα ὑπὸ τις ρωσικὲς ἐγγυήσεις πρὸς τὸ Τὲλ-Ἀβίβ, τοῦλάχιστον γιὰ ἓνα μεταβατικὸ διάστημα «ἐμπεδώσεως ἀξιοπιστίας» τῆς διαδικασίας ὁμαλοποίησης. Τὸ ἔδαφος τῶν Ρωσσο-ισραηλινῶν σχέσεων ἔχει προλειανθεῖ ἤδη μέσω τῶν ἀμφιπλεύρων ἐπισκέψεων μεταξὺ ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου ἐπισήμων τῶν δύο χωρῶν.

3.) Αναφορικῶς πρὸς τὸ σημεῖον (δ), δηλ. τὴν ὑπόθεση τῆς δημιουργίας κουρδικῆς κρατικῆς ὀντότητας στὴν Βόρειο Συρία, αὐτὴ θὰ στηριχθεῖ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τις ΗΠΑ καὶ τὸ Ἰσραήλ. Γιὰ μὲν τις ΗΠΑ, ἡ ὑπαρξὶς ἑνὸς κεντρικοῦ μὴ σημιτικοῦ, ἐθνοκρατικοῦ «ἀναμεταδότου» ἀμερικανικῆς ἰσχύος, στὸ κρίσιμο αὐτὸ σταυροδρόμι τοῦ Νέου Δρόμου τοῦ Μεταξιοῦ εἶναι ἀπαραίτητος ἀφ' ἑνὸς γιὰ τὴν διατήρηση ἑνὸς ἰσοσκελισμένου ἰσοζυγίου ἰσχύος μὲ τὴν Μόσχα καὶ τὴν Κίνα καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ προσφέρει τὸ ἀπαραίτητο χερσαῖο στρατηγικὸ βάθος στὸ Ἰσραήλ ἀπὸ τὸ ὅποιο θὰ κρίνεται καὶ ἡ ἐθνικὴ του ἀσφάλεια ἀλλὰ καὶ ἡ διαθεσιμότης του γιὰ τὴν προάσπιση καὶ τῶν ἀμερικανικῶν οικονομικῶν συμφερόντων στὸν Κόλπο καὶ τὴν Νοτιοανατολικὴ Μεσόγειο. Γιὰ τὸ Ἰσραήλ οἱ λόγοι ἐθνικῆς ἀσφαλείας εἶναι ὑπέραρκετοί. Ἡ Μόσχα, ὅμως, δὲν φαίνεται διαθέσιμος νὰ ὑποστηρίξει ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν δημιουργία ἑνὸς τέτοιου κρατικοῦ κουρδικοῦ μορφώματος, διότι «ἐνοχλεῖ» τὰ μέγιστα τὴν Τεχεράνη, λόγῳ τῆς ἐιδικῆς της Κουρδικῆς μειονότητας 8

έκατομμυρίων ανθρώπων στα δυτικά της εδάφη σε συνέχεια με αυτά της Τουρκίας και του Ιράκ. Αυτό είναι σημείο συγκρούσεως μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσικής Όμοσπονδίας, διότι εκτός των άλλων ελέγχει στρατηγικώς το κέντρο της περιοχής που εκτείνεται η Ευρασιατική Ένωση, όπως και το Σύμφωνον Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO-(Шанхайская Организация Сотрудничества, ШОС). Ο θεσμός αυτός (Шанхайская Организация Сотрудничества), δεδομένων των κρατών που ήδη είναι μέλη¹⁰, και αυτών που θα γίνουν το 2017 (Ινδία, Πακιστάν) καλύπτει περίπου το 1/3 της διαδρομής του Νέου Δρόμου της Μετάξης. Είναι σημαντικό στοιχείο για τον εκτεθέντα προβληματισμό μας, το ότι ετοιμάζονται για να υποβάλλουν την υποψηφιότητά τους το Ισραήλ και η Αίγυπτος. Άρα, ένα μεγάλο Κουρδιστάν δεν απειλεί μόνον την εδαφική ακεραιότητα των παλαιών και νέων συμμάχων της Μόσχας, αλλά και λόγω της συμπλεύσεώς του με τις ΗΠΑ, ανακατανέμει την κυριαρχία στον σημαντικώτατο αυτόν διεθνή άσταρτηγικό άξονα μεταφορών, αποτελώντας ένα ισχυρό «σημείο πνιγμού» των έμπορευματικών ροών και των ροών υδρογονανθράκων προς όφελος των ΗΠΑ και των συμμάχων του.

Κράτη Μέλη
Κράτη Παρατηρητές
Κράτη Συνομιλητές

Χάρτης του Όργανισμου Συνεργασίας της Σαγκάης

4.) Σχετικώς προς το σημείο (ς) προκύπτει άβιάστως εκ των προλεχθέντων

10. Ο SCO (Шанхайская Организация Сотрудничества, ШОС), περιλαμβάνει εκτός της Ρωσίας, της Κίνας και του Ουζμπεκιστάν, το Καζακιστάν, το Κιργιστάν, το Τατζικιστάν. Η Ινδία και το Πακιστάν θα προσχωρήσουν στον Όργανισμό στην προσεχή σύνοδο του SCO, που θα διεξαχθεί στην Άστανά του Καζακιστάν το 2017. Το Ιράν προσεκλήθη να γίνει πλήρες μέλος τον Ιούνιο του 2016 και ετοιμάζονται για να υποβάλλουν την υποψηφιότητά των το Ισραήλ και η Αίγυπτος.

ὅτι ἀποτελεῖ, ἐν πολλοῖς, σημεῖο διαφωνίας τῆς Οὐάσιγκτων μὲ τὴν Μόσχα, ἐφ' ὅσον ἡ Κίνα ἀποτελεῖ στρατηγικὸ σύμμαχο τῆς Μόσχας.

Ὡς τελικὸ προβλεπτικὸ συμπέρασμα, καταλήγομε εἰς τὸ ὅτι:

- α) Τὸ Διεθνὲς Ὑπερσύστημα προχωρεῖ πρὸς τὴν Τριπολικότητα (ΗΠΑ, Ρωσσία, Κίνα)
- β) Τὸ Διεθνὲς Ὑπερσύστημα θὰ ἀναγνωρίζει ἐκ τῶν πραγμάτων τὸν διεθνή καὶ περιφερειακὸ ρόλο τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Κίνας
- γ) Τὸ Μεσογειακὸ σύστημα θὰ στηρίζεται στρατηγικῶς σὲ περισσότερους τοῦ ἐνὸς Πυλῶνες (ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσσία)
- δ) Τὸ Μεσογειακὸ Σύστημα θὰ ἔχει ὡς γεωστρατηγικὸ ἄξονα τὰ ὑποσυστημικὰ Δίπολα: Γαλλία-Γερμανία, Ἑλλάδα-Κύπρον (ἐάν βέβαια δὲν διαπράξουν μέγιστα γεωστρατηγικὰ σφάλματα), Ἰσραήλ-Αἴγυπτο καὶ ὡς ἀσταθὲς σημεῖο τὴν Τουρκία.